

Les últimes lletres

Res no ha estat maleït

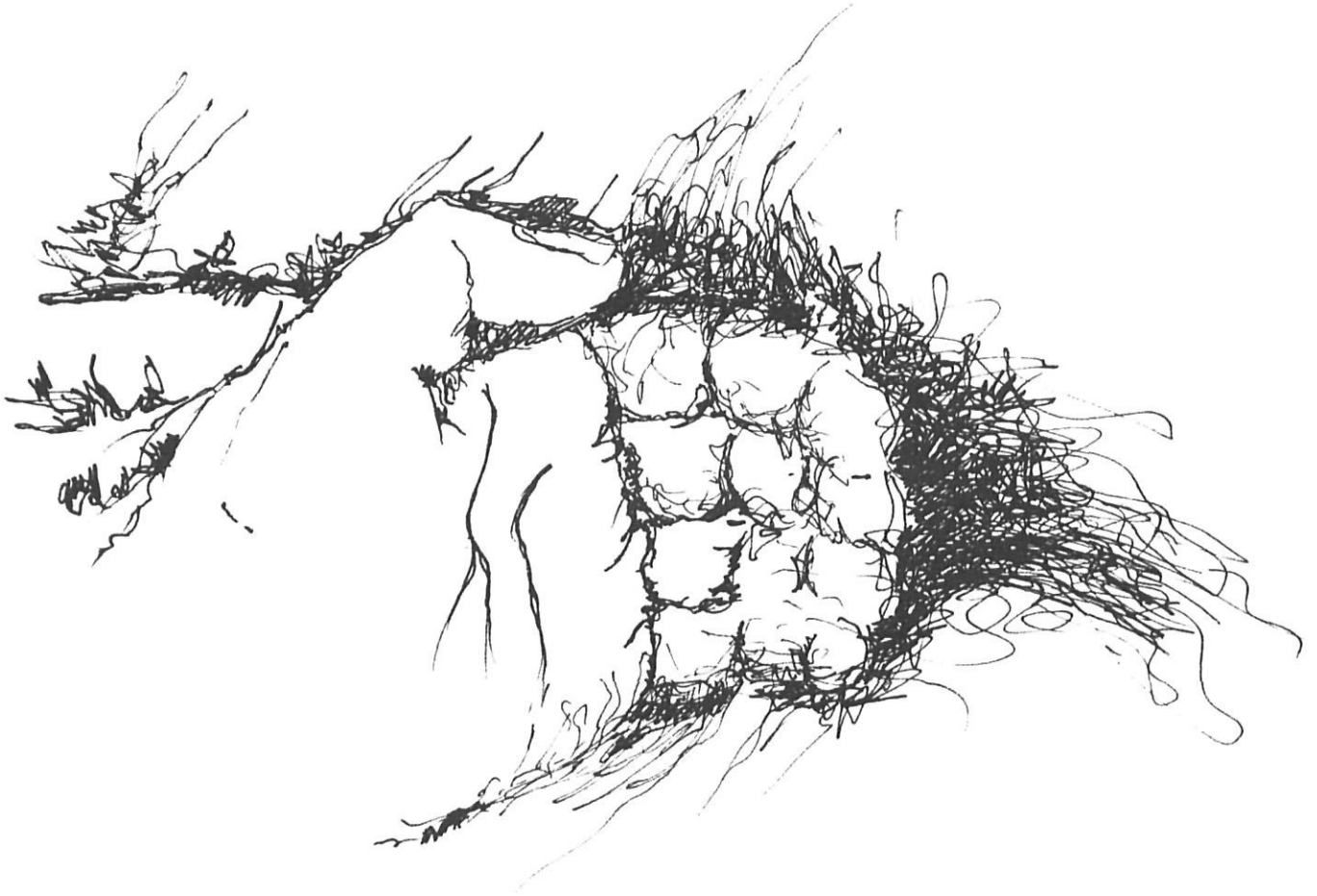
COSTA-PAU, Roger.
Perquè res no ha estat maleït.
 Tàndem Edicions.
 València, 2002.

Fa il·lusió de veure com la poesia catalana viu en nous noms, joves que sorgeixen amb força i amb una maduresa tècnica que a aquells que ens vam haver de formar en la precarietat clandestina de la postguerra ens traspalsava, ens commou i ens anima. Són joves que volen mostrar-nos la seva visió del món servint-se de la tècnica ben apresada, com la nostra generació ho feia lluitant i furgant i inventant-s'ho gairebé tot. Els joves d'ara ja s'han desempallegat d'aquell manierisme d'aprendre obeint la tècnica d'imitar versos tòpics. Dit això, no és pas que jo cregui en maneres ni en generacions, i menys pel que fa a la poesia: tant la generació del 27 com

la del grup de literats dels anys 30 desbaratats amb l'exili, posem per cas, són sempre un cúmul d'individualitats quasi sempre divergents, perquè són precisament les individualitats lliures les que veritablement fan evolucionar el pensament i els sentiments d'una societat. Últimament s'ha editat poesia de tres joves vinculats a terres gironines, mostra de caràcters ben diferenciats; en poesia, com en tantes coses de la vida, si no s'és original no hi ha raó de ser. Jaume Bosquet (*Salt*, 1956), que aprofundeix en el vincle cinètic fill-pare-pare-fill..., un llarg fluir de baules sensibles que ens importa a tots. Susanna Rafart (*Ripoll*, 1962), que es mou per l'enyor sense nostàlgia, l'enyor dels camins projectats i no acabats, abandonats pels malentesos o les guerres. I Roger Costa-Pau (*Barcelona*, 1966), del qual ara tenim el seu primer llibre, *Perquè res no ha estat maleït*, I Premi de Creació Poètica de Paiporta.

En Roger és de família empordanesa i amb dona i fill i casa gironins; actualment estan assentats a la vall de Sant Daniel. Li coneixíem poemes esparsos en revistes i en antologies i, també, havíem assistit a diversos recitals seus. L'autenticitat d'un poeta es dona tant en la particularitat d'allò que ens comunica com en la manera de comunicar-ho. I en Roger és apassionat de forma i de

fons. En el seu recull llegim molts versos d'amor: «Saors d'un cos que es deixa endur...». Hi trobem cossos ritmats pel vaivé de les aigües del mar. «El amor es nadador, / desnudo y desnudador», cantava Quevedo, i Roger es rabeja en el mar: «refrec entre les mans de sal i pedregam». En el seu frenesí, més que mans, en els seus versos trobem repetidament el mot *dits*. Les mans modeladores d'escultor sí que es troben en els apassionats poemes de Michelangelo Buonarroti i ens descriuen els cossos enamorats com escultures de marbre mòrbid, però en els poemes d'en Roger res no és mai estàtic, i les mans s'obstinen i de vegades les veiem «encara enceses» i d'altres l'autor prega «cap més aigüat a les mans». Però el nostre poeta parla més de dits i de braços que no pas de mans, i trobem en els seus poemes: «els teus dits quan miro els teus dits», «els dits humits»; i dels dits passa als braços: «tot el vent en els meus braços», «tremolaven els teus braços», «tremolaven els meus braços», «un escull en els teus braços», «pedra i més pedra a les mans / i els dits nafrats del teu viure», «amb un cop de porta als dits». Però la passió i el drama no es troben només en els poemes amorosos, sinó també en altres textos, com en el poema en prosa

Concentrats: «No t'hi voldran a la taula, a la festa, si endevines, si mires», «No t'hi voldran a la taula, si encens, ara encès, contradius». El poeta és humà i se sap feble, ens ho confessa en el preciós poema *Esfondrament*: «cerques en tu l'home nou que pregones, / l'home airós que no ets... / que aquell infant que tu eres / —que ja ni recordes— / jugava tot sol a colgar-te de sorra». El poeta, l'home, es veu des de fora, profundament sol, delerós i ensorrant-se alhora. Ell, que es dona donant-se en un altre poema —«pre dius el poema i t'hi llances / l'abrades / culls el poema i l'abrades / m'hi llances»—, apassionadament demana que t'impliquis perquè ell s'implica i és tan sincer que ens confessa: «Ni voldria ara malvendre'm a un únic vers immaculat». El d'en Roger és un primer llibre tan intens que ja conté tot un món tan immaculat com viu que, n'estic segur, ens continuarà ampliant en properes entregues. Llanceu-vos-hi. Ah!, i un regal afegit, el bell *Epíleg* del llibre és un poema que li ofrena Jaume Bosquet, gest d'agrair no gens corrent entre lletraferits.